

ГОСТІ З ПОТОЙБІЧЧЯ

Ще знову насувалося...
Хтось розривав полотно реальності, намагаючись вирватися. Вирватися назовні. Тоненьке скреготіння, наче гострий кіготь, що повільно дряпав нерівну скляну поверхню, лунало звідусіль. І від цього гидкого звуку моя шкіра дедалі більше крижаніла. Здавалося, наступної миті зі стелі вистрибне щось небачене. Щось, чого не мало бути в кімнаті звичайнісінької квартири в багатоповерхівці. Щось, що мало б жити десь в іншому світі, але вирішило прийти в цей, щоби...

Щоби що?

Цього я не знала. Тому просто сиділа на підлозі в кутку кімнати й дивилася на стелю, раз у раз кидаючи швидкі погляди в бік ліжка, під яким припадала пилюкою лялька-мотанка. Я закинула її туди тиждень тому, проте вже починала про це шкодувати.

Біла стеля пішла хвилями, і за мить на ній з'явився відбиток чиеїсь спотвореної, явно не людської руки. З'явився та зник. Пролунав моторошний крик. Той самий, який я чула майже щоразу, коли втрачала зв'язок із реальністю. Інколи мені здавалося, що це мати намагається

достукатися до мене з Потойбіччя. Щось сказати. Розповісти. Попередити.

Але чи існувало щось після смерті? Там, за межею? Я навіть не могла стверджувати, що вірю в потойбічний світ, не те що робити якісь припущення. Таку зухвалість могли дозволити собі лише письменники, книжки яких допомагали не думати про реальність. Не я. Не звичайна божевільна, яка втратила розум разом із половиною своєї сім'ї...

Це почалося саме тоді. Того дня, коли мати заживо згоріла в старій квартирі, а сестра просто випарувалася, ніби й не існувало її ніколи. Дивно, що батько теж не поїхав дахом. Мабуть, бодай хтось у цій сім'ї мав лишатися у злагоді зі здоровим глуздом.

Рука з довжелезними кігтями нарешті прорвала павутиння реальності й тепер стирчала прямісінько зі стелі кімнати. Я хотіла закричати, та сил забракло. Це повторювалося занадто часто впродовж останніх днів... Тому з горла вирвався лише безнадійний шепіт:

— Піди геть.

Істота, схожа на людину, протягнула другу руку, а за нею з'явилася й голова. Довге, сплутане безбарвне волосся трохи прикривало обличчя, а одне величезне око дивилося просто на мене. Потвора мала такий огидний вигляд, наче вийшла з химерної казки без щасливого кінця. Вона розтулила рота, і мене мало не знудило від гнилого смороду. Я стримала нудоту, міцно стиснула кулаки та заплющила очі.

«Може, якщо ігнорувати чудовисько, то воно тебе й не чіпатиме?» — наївно пронеслося в думках.

Але я знала, що це не спрацює. Ніколи не працювало.

Звуки стали гучнішими, і до вух долинуло не лише скреготіння, а й тяжке дихання одноокої істоти.

— Піди геть, — повторила я. — Геть. Будь ласка, облиш мене. Іди геть звідси.

Щоками неконтрольовано ринули сльози. Вони потекли за комір, лоскочучи шкіру й нагадуючи своїм доторком про безумство, яке наздогнало мене навіть у власній кімнаті.

— Ти несправжнє. Ти всього-на-всього моє божевілля. Галюцинація, — в безнадії вихопилося з вуст.

Набравшись сміливості, я знову подивилася на чудовисько. Виявилось, що воно вже повністю вилізло зі стелі та приземлилося навпроти. Монстр дивився на мене як на свою жертву, вивчаючи та приношуючись. Його кривий рот скалився, а довгі худі руки водили в повітрі. Розчепірені пальці немовби перебирали пилінки, що літали кімнатою.

Я затремтіла, та з місця не зрушила. Здавалося, щось невидиме скувало моє тіло, перетворивши його на живу статую.

Істота висунула з рота, повного ікл, язик і повільно наблизилася. Здавалося, вона була обережна. Навіть трохи... налякана? Ще жодного разу галюцинації не заходили так далеко. Вони навіть не прагнули торкнутися мене. Усі інші розвіювалися тієї ж миті, коли я стискала ляльку-мотанку або коли в кімнату заходив тато. Однак зараз його не було вдома, а стара іграшка вже не мала такої сили, як у дитинстві. Принаймні я так вирішила. Тому й закинула її. Розізлилася. Зненавиділа цю ляльку, від якої з невідомих мені причин залежала вже десять років. Не могла більше бачити її, носити із собою, покладатися на неї як на щось чарівне.

«Бережи ляльку й ніколи, чуєш, ніколи без неї нікуди не ходи. Вона захищатиме від будь-яких негараздів», — так говорила покійна мама.

Вона повторила мені це за день до трагедії, наче відчувала, що щось станеться. До пожежі мені було не надто складно носити всюди ляльку. Вона була моєю найулюбленішою іграшкою, однак після маминої смерті все змінилося. Лялька-мотанка стала не забавкою, а невидимим зв'язком із мамою, якої вже не було поряд. І ніколи не буде...

Мене раптом опанувала лють, така несамовита, що аж пропекла скроні. Я кинулася до ліжка, під яким валялася мотанка, та жбурнула ляльку в чудовисько з оглушливим криком:

— ТИ НЕСПРАВЖНЄ!

Створіння заверещало й відстрибнуло від ляльки-мотанки, ніби від вогню, злісно хитаючи головою та розмахуючи кривими руками. Надто дивно, щоб бути збігом, та я відкинула цю думку.

— ГЕТЬ ЗВІДСИ! — закричала щодуху знову.

Чудовисько оскалилося, але таки відійшло. Я мала прогнати його. Мала змусити піти, щоб остаточно не розбити татові серце. Тільки не зараз. Не тоді, коли він іще не оговтався від попередньої втрати.

Зібравши всю сміливість, на яку була спроможна, я виструнчилась та зробила крок назустріч істоті.

— Геть, — мовила вже рішуче.

Важко, хрипко дихаючи, створіння обернуло потворне лице до ляльки-мотанки, що валялася на підлозі, потім знову до мене й врешті — до чорної прорізи в стелі. Секунду дві ніби вагалася, а тоді з коридору пролунав звук ключа, який повертають у замку. Це остаточно переконало галюцинацію, і монстр застрибнув туди, звідки з'явився.

Стеля миттю затягнулася й стала звичайною, наче ніколи й не випускала на волю щось таке моторошне та огидне. Немов цього й не було насправді.

Я без сил упала на коліна та глянула на ляльку, яка лежала неподалік.

«Дякую, мамо, але далі я сама», — подумки сказала я, до кінця не бажаючи вірити, що саме іграшка допомогла всьому закінчитися. Це ключ у дверях змусив створіння піти. Не лялька. Я подивилася на хрест, який прикрашав її обличчя, і раптом розридалася.

Може, це було помилкою? Може, я обманювала себе, коли вирішила не зважати на мамине попередження? Вона, напевно, знала, яка я слабка, тому лишила мені цю кляту іграшку. Думала, що лялька допоможе прогнати монстрів раз і назавжди. Та одного мати не передбачила — ті чудовиська, що являлися мені, не були забобонами. Не були й створіннями з міфів, на яких інколи скидалися. Не були й снами... Вони були моєю бурхливою уявою, яка ще в дитинстві залишила свій слід, а зараз намагалася мене вбити.

Я ніколи не була аж такою сильною, щоб приборкати її. Прогнати монстрів, подолати хворобу, перестати бути тягарем для тата. Мене наче прокляли. Зробили залежною від пігулок і безпомічною перед реальними проблемами. Поки всі здобували освіту в університетах, знаходили своє покликання, закохувалися, я після закінчення школи вимушена була влаштуватися на роботу в невеличку бібліотеку поблизу, день у день дихати пилом і не мати жодних надій на щось більше. Я любила свою роботу, але достеменно знала, що це край моїх можливостей. Та й зарплатня бібліотекарки була така мізерна, що я однаково сиділа на батьковій шії. Моя хвороба зробила

мене безпорадною вигнанкою, яку не бажали бачити ані на престижній посаді, ані подругою, ані коханою дівчиною. І щодня ставало дедалі гірше, хоча здавалося, що гірше нема куди.

Раніше з нападами справді допомагала лялька-мотанка. Ще коли я була дитиною, вона наче захищала мене, проганяла видіння. А потім... потім я подорослішала, чари, в які вірила маленька Зорянка, розвіялися — їх заступили пігулки, які призначив психотерапевт. Однак ті пігулки не могли позбавити мене хвороби. Ніщо не було здатне це зробити. Тому я не була певна, що наступного разу зможу впоратися й не помру з вини власної свідомості... Можливо, напад застане мене тут, у моїй кімнаті, а може, в запиленій бібліотечі, куди заходять хіба відмінники з поблизьких сусідніх шкіл, шукаючи рідкісні видання, яких не знайти в інтернеті. Я не знала, де натраплю на чергового монстра, який урешті-решт торкнеться мене та забере із собою.

— Зорь? Ти тут? — долинув до вух стурбований голос тата.

— Я тут, — хрипко вирвалося з вуст.

Та чи надовго?

Батько буквально влетів у кімнату, кидаючи на порозі сумки з продуктами. Цей кремезний чоловік із густим скуйовдженим чорним волоссям, яке я успадкувала від нього, зараз мав такий розгублений і нещасний вигляд, наче міг зламатися від одного хибного слова.

— Я ж... Я ж ненадовго відійшов. Знову? Це сталося знову?

— Так, — кивнула я, намагаючись нишком утерти сльози. Щоки все одно вже, мабуть, почервоніли, але лякати батька ще більше не хотілося. Він і без того забагато турбувався про мене.

— Усе вже закінчилося?

— Угу.

Нижня губа тата затремтіла. Він уважно дивився мені в очі, наче вишукуючи там підказку, як допомогти.

— Усе закінчилося. Усе гаразд, — поспішила заспокоїти його я.

Батько захитав головою:

— Ти ж п'єш пігулки, які призначив психотерапевт, так?

— Так.

Це була неправда. Пігулки так каламутили мою свідомість, що робота, мислення, навіть просте існування давалися вкрай важко. Тому я інколи робила перерви, хоч і знала, що не можна.

— Може, треба змінити ліки? — набурмосився тато, ніби щось підозрюючи.

— Та вони... вони ніколи не допоможуть мені так, як треба, — виправдалася я.

— Ох, доню, — з відчаєм у голосі зітхнув тато. Він обережно наблизився й огорнув мене своїми обіймами. — Ми обов'язково впораємося із цим. Треба тільки мати трохи терпіння.

— Так, — прошепотіла я, хоча вже не вірила, що монстри з голови коли-небудь покинуть спроби забрати мене із собою. Надто вже реальними вони здавалися. Окрім того, один із них сьогодні підібрався до мене критично близько, чого раніше не траплялося.

Батько раптом напружився й за мить тихо сказав:

— Ти знаєш, я... Я знайшов одну жіночку.

Не треба бути провидицею, щоб зрозуміти, до чого він хилить. Тато, як і вся моя покійна сімейка, завжди був прихильником нетрадиційної медицини й вочевидь знову намагався знайти якесь диво-розв'язання всіх наших проблем.

Я ж, навпаки, віддавала перевагу справжнім лікарям. Хай вони і не могли мене вилікувати.

— Ні, тату. Не починай.

— Послухай... Може, це те, що нам треба? Мені в дитинстві так вилікували вуха. Постійно боліли, а потім один візит — і все. Досі все добре.

— Це просто збіг, — я закотила очі. Захотілося вирватися з міцних татових рук, але не вийшло. Надто багато сил втратила, коли боролася з ілюзією.

— Я... я все ж не покидаю надії, що нам зможуть допомогти. Бодай десь, — засмучено зізнався батько.

На його обличчі була така безнадія, що мені стало ніяково. Цілком очевидно: я для нього відкрита рана. Вічне нагадування про втрату коханої дружини та другої доньки. Тягар. Вісімнадцятирічна божевільна, за якою треба постійно наглядати. Ніякого особистого життя. Ніякого майбутнього. Тільки доросла донька, яка з'їхала з глузду через жахливу пожежу, в якій дивом уціліла. Ще й своїм виглядом не дає забути про нещасний випадок десятирічної давності. Якщо праву руку я намагалася ховати в рукавичку, то шрами від опіків на шиї прикрити було складно.

Так батько ніколи не відпустить минуле.

Я мусила бодай спробувати дати йому надію. Може, нетрадиційна медицина — не така вже й погана ідея? А якщо не вийде, то тато принаймні зможе примиритися з тим, що його доньку вже не вилікувати.

— Добре, спробуймо, — невпевнено погодилася я.

У синіх очах тата миттєво заграли іскри. Він усмінувся й ще дужче стиснув мене в обіймах.

— Ось побачиш, тобі нарешті допоможуть. Чудовиська підуть геть. Назавжди.

«І я разом з ними», — майнуло на краю свідомості, але вголос я лише тихенько відповіла:

— Сподіваюся.

Тато не зволікав і записав нас на «прийом до ворожки» вже наступного дня. Я взяла вимушений вихідний і не могла здихатися підозри, що батько спланував усе завчасно. Аж надто зручно все складалося. А я ж могла і не погодитися! Учорашній напад міг і не статися, я могла не побачити чергового монстра, який підбрався так близько. Та чи слід було так думати? Напевно, ні. Я бажала лише одного — скоріше пройти через це, щоб батько нарешті зрозумів, що може покинути спроби мене вилікувати. Щоб почав жити далі.

Я вибігла на вулицю раніше за нього й схопила ротом вологе повітря, в якому вже відчувалася осінь.

— Що в біса ти робиш? — запитала в себе.

Не лише мені було цікаво.

— Зоряночко, все добре?

Я розвернулася й побачила на лавці біля під'їзду пані Клавдію. Сусідка з першого поверху сиділа там і всміхалася. Її карі очі підкреслювало пальто в тон, а сивину жінка сховала за квітчастою хусткою. Осінь тільки почалася, але здавалося, що пані Клавдія вже мерзла.

— Так-так, усе... гаразд, — поспіхом кинула я та знервовано глянула на двері будинку. Тата ще не було.

Мені не хотілося пояснювати пані Клавдії, куди ми їдемо, але ще хвилин десять — і вона точно витягне з мене правду. Щоки спалахнули соромом. Пані Клавдія була з тих, хто не говорив зі мною про хворобу, але візит до ворожки її б точно зацікавив.